

Η Λερναία Ύδρα του λαϊκισμού

ΤΟ ΟΤΙ Η ΧΩΡΑ οδεύει σε νέες περιπέτειες είναι πλίου φαεινότερον. Η οικονομία όχι μόνο δεν βγαίνει από την κρίση, αλλά παραμένει ιδιαίτερα εύθραυστη. Την ίδια ώρα, το πολιτικό προσωπικό που κυβερνά και διαχειρίζεται την κρίση γίνεται ακόμη πιο ανεπαρκές μετά τον πρόσφατο ανασχηματισμό. Στους κόλπους του μάλιστα κερδίζει έδαφος ένας καταστροφικός για τη χώρα και αυτοκαταστροφικός για το ίδιο, λαϊκισμός. Αυτός αποτελεί μια Λερναία Ύδρα, που βγαίνει από την κρυψώνα της σε κοινή θέα.

ΤΟ ΚΕΝΤΡΙΚΟ χαρακτηριστικό του πολιτικού προσωπικού, που αποτελεί πλέον τη ραχοκοκαλιά της νέας κυβέρνησης, είναι δευτερευόντως η «δεξιά» στροφή της ΝΔ. Άλλωστε, μια σύγχρονη και υπεύθυνη «Δεξιά» δεν θα αποτελούσε απειλή στο πεδίο της διαχείρισης. Το κακό για τη ΝΔ είναι πως η δική της Δεξιά ήταν πάντα πρωτόγονα λαϊκιστική. Αποτελείται από παλαιοκομματικούς, που διαιωνίζουν ένα πελατειακό κράτος. Είναι ακριβώς αυτό το κράτος, που οδήγησε τη χώρα στην άβυσσο. Η έκθεση του ΔΝΤ (είτε μας αρέσει είτε όχι) έχει απόλυτο δίκιο, όταν σημειώνει πως η Ελλάδα «πρέπει να πετύχει δραματική βελτίωση της παραγωγικότητας του δημόσιου τομέα, εάν θέλει να αποφύγει νέα οριζόντια μέτρα».

ΠΩΣ ΚΑΙ ΓΙΑΤΙ επελέγησαν οι λαϊκιστές στην κυβέρνηση; Οι λόγοι που διαρρέουν από το Μαξίμου προκαλούν ρίγη. Υποτίθεται πως αυτοί θα «απευθυνθούν» σε συγκεκριμένες ομάδες (συνταξιούχους, ένστολους, συντεχνιακούς κ.λπ.). Η μεταρρυθμιστική τους αλλοτρίωση και η διαχειριστική τους ανεπάρκεια αγνοήθηκε! Το αποτέλεσμα της επιλογής αυτής ήταν και το ΠΑΣΟΚ να κάνει ολοκληρωτική λαϊκιστική στροφή. Έτσι, λαϊκιστές σέρνουν την κυβέρνηση από τη μύτη.

Η χώρα δεν διαθέτει εξωστρεφή δυναμική. Κάτι όχι παράδοξο, διότι το κρατικοδίαιτο οικονομικό μοντέλο δεν έχει αλλάξει. Αντίθετα, Ιρλανδία, Ισπανία και Πορτογαλία αυξάνουν δυναμικά τις εξαγωγές τους. Την ίδια ώρα, η Κύπρος ξεκαθαρίζει πως κάνει μεταρρυθμίσεις, διότι το θέλει - όχι διότι της το επιβάλλουν. Και βρίσκεται πλέον σε καλό δρόμο.

ΦΥΣΙΚΑ, η έξοδος από την κρίση κρίνεται από τις αλλαγές στο πελατειακό κράτος. Αυτές, μέχρι τώρα, απουσίασαν. Ενώ περίσσεψε η ισοπεδωτική λιτότητα. Μελέτες της Κομισιόν δείχνουν πως οι μεταρρυθμίσεις -στις οποίες η Ελλάδα είναι ουραγός- θα αύξαναν εντυπωσιακά το ΑΕΠ (25 δις. σε μια δεκαετία). Η χώρα είναι επίσης ουραγός στο επιχειρηματικό κλίμα, χωρίς το οποίο δεν μπορούν να υπάρξουν επενδύσεις. Επίσης, χωρίς τις επενδύσεις δεν θα υπάρξει ανάπτυξη. Άρα, ούτε η χώρα θα βγει από την κρίση, ούτε η ανεργία θα μειωθεί. Ένας άλλος κρίσιμος δείκτης αφορά στην ανταγωνιστικότητα. Εξαιρετικά ανησυχητικό είναι πως παρά τις μειώσεις μισθών, η ανταγωνιστικότητα υποχωρεί. Η χώρα δεν διαθέτει εξωστρεφή δυναμική. Κάτι όχι παράδοξο, διότι το κρατικοδίαιτο οικονομικό μοντέλο δεν έχει αλλάξει. Αντίθετα, Ιρλανδία, Ισπανία και Πορτογαλία αυξάνουν δυναμικά τις εξαγωγές τους. Την ίδια ώρα, η Κύπρος ξεκαθαρίζει πως κάνει μεταρρυθμίσεις, διότι το θέλει - όχι διότι της το επιβάλλουν. Και βρίσκεται πλέον σε καλό δρόμο.

ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ το κλίμα για την Ελλάδα στην Ε.Ε.; Ήταν άκρως επιφυλακτικό. Τώρα είναι ακόμη πιο βαρύ. Τα περί «μεταρρυθμιστικής κόπωσης» ακούγονται και πάλι, αν και κόπωση χωρίς να προηγηθεί ζήλος δεν μπορεί να υπάρξει! ΝΔ και ΠΑΣΟΚ, δύο φθαρμένα κόμματα παλαιάς κοπής γεμάτα ρυτίδες, μόνο ως μεταρρυθμιστικά θα είχαν μέλλον. Όμως, ο πελατειακός κρατισμός είναι στο DNA τους. Το νέο κυβερνητικό σχήμα λοιπόν δεν θα μειώσει, αλλά θα ενισχύσει την τάση να δοκιμαστεί ο ΣΥΡΙΖΑ. Ο κίνδυνος δεν είναι η Λερναία Ύδρα του λαϊκισμού να καταπιεί τα όποια κομματικά παιδιά της, αλλά την ίδια τη χώρα.

ΓΡΑΦΕΙ

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΟΥΛΗΣ
www.johnloulis.gr

